

ντυμένη τῶν πόθων μου τὰ χρώματα
ὡσάν τὴν σκέψη μου διαθαίνεις γυμνή,
διασχίζω τὰ μάτια σου καθὼς τὸ νερό,
[οἱ τίγρεις πίνουν ὄνειρα στὰ μάτια αὐτά,
καίγεται τὸ πουλάκι σ' αὐτὲς τίς φλόγες,
διαθαίνω τὸ μέτωπό σου καθὼς τὸ φεγγάρι,
σάν σύννεφο τὴν σκέψη σου,
διαθαίνω τὴν κοιλιά σου καθὼς τὰ ὄνειρά σου

B

πλεούμενα δωμάτια
μέσα στὶς πόλεις ποὺ βουλιάζουν
δωμάτια καὶ δρόμοι. ὀνόματα πληγές,
τὸ δωμάτιο μὲ τὰ παράθυρα ποὺ βλέπουν ἄλλα δωμάτια
μὲ τὸ ἴδιο ξεθαμμένο χαρτί
ὅπου ἕνας ἄντρας μὲ πουκάμισο διαθάζει ἐφημερίδα
ἢ μιὰ γυναίκα σιδερώνει· τὸ φωτεινὸ δωμάτιο
ποὺ τὸ ἐπισκέπτονται οἱ κλάδοι τῆς ροδακινιάς
τ' ἄλλο δωμάτιο: ὅλο θρέχει ἔξω
κι ἔχει μιὰν αὐλὴ καὶ τρία ὀξειδωμένα παιδιὰ·
δωμάτια καρδία ποὺ λικνίζονται
σ' ἕναν κόλπο φωτός· ἢ ὑποδρυχία:
σιωπὴ πάνω ἀπὸ πράσινα κύματα,
ὅ.τι ἀγγιζοῦμε φωσφορίζει·
μαυσωλεῖα χλιδῆς, μὲ ξεθωριασμένους
τοὺς πίνακες, τὰ ταπέτα ξεφτισμένα·
καταπακτές, κελιά, νεραϊδωμένα σπήλαια,
κλουβιά κι ἀριθμημένα δωμάτια,
ὅλα μετουσιώνονται, ὅλα πετοῦν,
κάθε μορφὴ εἶναι σύννεφο, κάθε πόρτα
ἀνοίγει στὴ θάλασσα, στὸν κάμπο, στὸν ἀέρα
κάθε τραπέζι

εἶναι γιορτὴ: ὡσάν ὄστρακα σφραγισμένα
ὁ χρόνος μάταια τὰ πολιορκεῖ,
δὲν ὑπάρχει χρόνος πιά, μητὲ φραγμὸς ἐδῶ: χῶρος. χῶρος
ἄνοιξε τὴν παλάμη, ἄδραξε αὐτὰ τὰ πλοῦτη,
κόψε τοὺς καρπούς, γεύσου τὴ ζωὴ,
γεῖρε στοῦ δέντρου τὸν κορμὸ, πιές τὸ νερό!

A Υ Γ Η

Γρήγορα χέρια κρύα
Ἐετυλίγουν μία - μία

Τίς γάζες ἀπὸ σκοτάδι

Ἄνοιγῶ τὰ μάτια

Ἄκόμα

Z ὦ

στὸ κέντρο

μιᾶς πληγῆς ἀκόμα φρέσκιας.

ΠΕΡΑΣΜΑ

Πιότερο ἀπ' ἀέρα

ἀπὸ νερὸ

ἀπὸ χεῖλη

Ἄλαφρυδὸ ἀλαφρυδὸ

Τὸ κορμί σου εἶναι ἀχνάρι τοῦ κορμιοῦ σου

ΧΩΡΙΟ

Οἱ πέτρες εἶναι χρόνος

Ἄνεμος

Αἰῶνες ἀνέμου

Τὰ δέντρα εἶναι χρόνος

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι πέτρα

Ἄνεμος

Περιδινίζεται καὶ βουλιάζει

Στὴν πέτρινη ἡμέρα

Δὲν ὑπάρχει νερό, μ' ὅλη τὴ λάμψη τῶν ματιῶν

ΦΙΛΙΑ

Εἶναι ἡ προσδοκούμενη ὄρα

στὸ τραπέζι πέφτει

Ἄτέλειωτα

Ἄ κόμη τῆς λάμπας

Ἄ νύχτα κάνει τὸ παράθυρο ἀχανές

Δὲν ὑπάρχει ψυχὴ

Παρουσία ἀνώνυμη μὲ τριγυρίζει

ΕΠΑΦΗ

Τὰ χέρια μου

Ἄνοιγουν τίς κουρτίνες τοῦ εἶναι σου